

Arrest

nr. 197 490 van 8 januari 2018
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

**Gekozen woonplaats: Op haar gekozen woonplaats bij
advocaat Julien HARDY
Rue des Brasseurs 30
1400 NIVELLES**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 3 januari 2018 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering van 24 december 2017 (bijlage 13septies) en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 24 december 2017 houdende inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 januari 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 januari 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. HARDY die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 24 december 2017 nam de gemachtigde de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering. Verzoekster vecht specifiek het bevel om het grondgebied te verlaten met gebrek aan termijn voor vrijwillig vertrek aan.

Dit is thans de eerste bestreden beslissing:

“Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Mevrouw, die verklaart te heten(1):

naam: X

voornaam: X

geboortedatum: [...] 1985

geboorteplaats: Zaio

nationaliteit: Marokko

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend artikel / volgende artikelen van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

- 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;*
- 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden;*
- 8° wanneer hij een beroepsbedrijvigheid als zelfstandige of in ondergeschikt verband uitoefent, zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging;*

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

- artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken*
 - artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde*
- De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van haar arrestatie.*

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor drugshandel (PV BR.60.L3.066236/2017 van de politie zone van Anderlecht).

Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene bezit geen arbeidskaart/beroepskaart. (PV BR.69.L3.066256/2017 van de politie zone van Anderlecht).

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de Belgische autoriteiten om haar aanwezigheid te melden.

Betrokkene heeft geen gekend of vast verblijfsadres/weigert haar adres door te geven aan de autoriteiten.

Betrokkene heeft nooit een poging ondernomen haar verblijf te regulariseren.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen² om de volgende redenen:

Reden van het bevel om het grondgebied te verlaten:

Betrokkene kan met haar eigen middelen niet wettelijk vertrekken. Betrokkene is niet in het bezit van de vereiste reisdocumenten op het moment van haar arrestatie.

Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn/haar onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen verwijdering zich opdringt.

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van haar arrestatie.

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor drugshandel (PV BR.60.L3.066236/2017 van de politie zone van Anderlecht).

Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene bezit geen arbeidskaart/beroepskaart. (PV BR.69.L3.066256/2017 van de politie zone van Anderlecht).

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

*Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de Belgische autoriteiten om haar aanwezigheid te melden.
Betrokkene heeft geen gekend of vast verblijfsadres/weigert haar adres door te geven aan de autoriteiten.*

Betrokkene heeft nooit een poging ondernomen haar verblijf te regulariseren.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING: [...]"

Op dezelfde dag legde de gemachtigde een inreisverbod van drie jaar op aan verzoekster.

Dit is thans de tweede bestreden beslissing:

"Aan de Mevrouw, die verklaart te heten:

Naam : X

voornaam : X

geboortedatum : [...]1985

geboorteplaats : Zaio

nationaliteit : Marokko

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen(2\ tenzij zij

beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 24.12.2017 gaat gepaard met dit inreisverbod

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

IH 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;

□ 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de Belgische autoriteiten om haar aanwezigheid te melden.

Betrokkene heeft geen gekend of vast verblijfsadres/weigert haar adres door te geven aan de autoriteiten.

Betrokkene heeft nooit een poging ondernomen haar verblijf te regulariseren.

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van haar arrestatie.

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor drugshandel (PV BR.60.L3.066236/2017 van de politie zone van Anderlecht). Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene bezit geen arbeidskaart/beroepskaart. (PV BR.69.L3.066256/2017 van de politie zone van Anderlecht).

Redenen waarom hem een inreisverbod wordt opgelegd.

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel."

2. Over de vordering tot schorsing

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging

van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

Artikel 39/82, §4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

Verzoekster voert in haar verzoekschrift met betrekking tot de uiterst dringende noodzakelijkheid aan dat de dringendheid op voldoende wijze is geattesteerd door het feit dat zij is vastgehouden met het oog op verwijdering. De gewone procedure kan niet verhinderen dat het nadeel zich zal voltrekken. Enkel een behandeling in hoogdringendheid kan haar het recht op een effectief rechtsmiddel garanderen. Indien de Raad toch van oordeel zou zijn dat de situatie niet dringend is, dan zal verzoekster toch de schorsing van de tenuitvoerlegging van de beslissingen verder zetten volgens de gewone procedure.

De Raad meent dat een onderscheid moet gemaakt worden wat de beoordeling van de uiterst dringende noodzakelijkheid betreft, naargelang verzoekster de verwijderingsmaatregel (bijlage 13septies), dan wel het inreisverbod (bijlage 13sexies) viseert.

De Raad stipt aan dat door verzoekster geenszins aannemelijk wordt gemaakt dat een gewone schorsingsprocedure te laat zou komen voor zover de huidige vordering het inreisverbod (bijlage 13sexies), tot voorwerp heeft. Verzoekster brengt immers geen enkel concreet gegeven aan waaruit blijkt dat haar onmiddellijke terugkeer op het Belgisch grondgebied absoluut noodzakelijk zou zijn waardoor het inreisverbod met onmiddellijke ingang zou moeten worden geschorst om te vermijden dat het aangevoerde moeilijk te herstellen ernstig nadeel, zich zou voltrekken.

Aangezien de uiterst dringende noodzakelijkheid niet wordt aangetoond met betrekking tot het inreisverbod (bijlage 13sexies), kan onderhavige vordering geen aanleiding geven tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de tweede bestreden beslissing. Wanneer geen uiterst dringende noodzakelijkheid werd vastgesteld, dient de vordering tot schorsing immers op grond van artikel 39/82, §4, tweede lid van de Vreemdelingenwet te worden verworpen.

Met betrekking tot de verwijderingsmaatregel (bijlage 13septies) daarentegen blijkt uit de gegevens van het administratief dossier dat verzoekster op 24 december 2017 van haar vrijheid werd beroofd en wordt vastgehouden in Brugge. Omwille van de vasthouding en de overbrenging met het oog op haar verwijdering, is het aannemelijk dat een gewone schorsingsprocedure niet zou kunnen worden afgerond alvorens de gedwongen tenuitvoerlegging van het bevel om het grondgebied te verlaten, thans de eerste bestreden beslissing, heeft plaatsgevonden.

De verwerende partij betwist de uiterst dringende noodzakelijkheid niet wat het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) betreft.

2.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “middel” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Nu *supra* werd vastgesteld dat niet aan de vereiste van hoogdringendheid is voldaan voor het aangevochten inreisverbod, wordt het middel in al zijn onderdelen enkel onderzocht wat betreft het bevel om het grondgebied te verlaten zonder vrijwillige vertrektermijn.

Verzoekster voert in haar enig middel de schending aan van artikel 8 van het EVRM, van artikel 7 van het Handvest, van de artikelen 62, 74/11, 74/13 en 74/14 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuursakten, van het recht op een eerlijke administratieve procedure, van de rechten van verdediging, van de beginselen van behoorlijk bestuur, van het principe *audi alteram partem*, van het hoorrecht (als nationaal rechtsbeginsel en als unierechtelijk beginsel, van de zorgvuldigheidsplicht, van het proportionaliteitsbeginsel en van het voorzichtigheidsbeginsel.

Vooreerst geeft verzoekster een uitgebreide theoretische toelichting van de door haar geachte geschonden rechtsregels en beginselen. De Raad onderschrijft deze theoretische toelichting.

In haar eerste onderdeel van het enig middel voert verzoekster de schending aan van een eerlijke administratieve procedure, van de rechten van verdediging, van de beginselen van behoorlijk bestuur, van het principe *audi alteram partem*, van het hoorrecht, van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, van de zorgvuldigheidsplicht en van het voorzichtigheidsbeginsel.

Verzoekster is van oordeel dat ze niet de kans heeft gehad om op een nuttige en effectieve wijze haar argumenten naar voor te brengen in het kader van het beslissingsproces. Indien zij wel op nuttige en effectieve wijze zou gehoord geweest zijn, dan had zij elementen kunnen voorleggen die een invloed zouden gehad hebben op het beslissingsproces. Verzoekster meent dat de beslissing een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven zonder termijn voor vrijwillig vertrek anders zou zijn geweest.

- Verzoekster stelt dat zij op geen enkel ogenblik de vraag heeft gehad of zij iets wou inbrengen tegen een bevel om het grondgebied te verlaten zonder termijn voor vrijwillig vertrek.
- Verzoekster werd niet geïnformeerd van de beslissingen die de gemachtigde wou nemen, noch van de wettelijke bepalingen waarvan de gemachtigde toepassing wil maken.
- Verzoekster werd niet geïnformeerd van haar rechten in het beslissingsproces.
- Men heeft haar niet geïnformeerd over de informatie en stukken die ze kan voorleggen.
- Verzoekster werd niet bijgestaan door een advocaat tijdens het beslissingsproces, noch van het recht bijgestaan te worden door haar advocaat.
- Verzoekster had geen toegang tot haar administratief dossier voorafgaandelijk aan de beslissingen.
- Verzoekster werd niet ingelicht van de onderliggende belangen aangaande de vragen die haar werden gesteld, noch van het feit dat de politie optrad op aansturen van de Dienst Vreemdelingenzaken en niet in het kader van een gerechtelijke procedure.
- Verzoekster zou niet correct zijn geïnformeerd van de elementen die haar worden verweten.
- Verzoekster zou niet voldoende tijd gekregen hebben om haar opmerkingen over te maken.

Na een verdere theoretische uiteenzetting over de inhoud van het hoorrecht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur naar Belgisch administratief recht en het hoorrecht als algemeen beginsel van Unierecht, wijst verzoekster eveneens op het bepaalde in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

De Raad behandelt de aangevoerde schending van een eerlijke administratieve procedure, van de rechten van verdediging, van het principe *audi alteram partem* en van de hoorplicht gezamenlijk.

De hoorplicht als nationaal beginsel van behoorlijk bestuur houdt in dat tegen niemand een ernstige maatregel kan worden getroffen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten, zonder dat hem de gelegenheid wordt geboden om zijn standpunt op nuttige wijze te doen kennen (RvS 23 mei 2001, nr. 95.805; RvS 22 oktober 2001, nr. 100.007; RvS 18 mei 2006, nr. 158.985; RvS 15 februari 2007 nr. 167.887; I. OPDEBEEK, "De hoorplicht" in *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 235 - 275).

De Raad stelt vast dat ten aanzien van verzoekster op 24 december 2017 door de federale politie een administratief verslag werd opgemaakt. Blijkens dit administratief verslag werd verzoekster naar aanleiding van een controle betrap op illegaal verblijf en zwartwerk nu zij zich bevond achter de toonbank van een café en drank serveerde aan de aanwezige klanten. De politie heeft haar hierover ondervraagd en verzoekster heeft verklaard geen domicilie te hebben op Belgisch grondgebied en naar België gekomen te zijn om te werken. Wat betreft de drugshandel, stelt de politie uitdrukkelijk *“il est impossible de pouvoir déterminer l'implication de l'intéressée dans le dossier de stupéfiants. Aucun élément pour l'instant n'est à mettre à charge de M.”* (“Het is onmogelijk om de betrokkenheid van de betrokkene te bepalen in het drugsdossier. Geen enkel element, op dit ogenblik, kan ten laste gelegd worden van M.”) (eigen vertaling). Verder leest de Raad *« interrogation de l'applicant : de ses déclarations nous comprenons ce qui suit. L'intéressée déclare être venue en Belgique pour travailler et trouver un domicile. Elle déclare avoir fait des démarches de votre office pour résider légalement sur le territoire »* (Uit haar verklaringen begrijpen wij het volgende. *« Betrokkene verklaart naar België gekomen te zijn om te werken en een domicilie te vinden. Ze verklaart stappen ondernomen te hebben ten aanzien van uw dienst om legaal op het grondgebied te verblijven.*” (eigen vertaling)

De Raad stelt vast dat verzoekster een ruime theoretische invulling geeft aan de hoorplicht, die grotendeels steun vindt in de voormelde rechtsleer wat betreft het nationaal beginsel van behoorlijk bestuur (I. OPDEBEEK, “De hoorplicht” in *Beginnelsen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 235 – 275). Zo stelt Opdebeek : *“het feit dat het horen “nuttig” moet zijn impliceert vooral – maar niet uitsluitend- dat de betrokkene vooraf een afdoende kennis moet hebben van de feiten en de maatregel die de overheid van plan is te nemen. Alleen op die manier kan de bestuurde zich met kennis van zaken verdedigen.”* Verder blijkt eveneens uit deze rechtsleer dat Opdebeek onder het nationaal rechtsbeginsel van de hoorplicht beschouwt: de voorafgaande mededeling van de feiten die het bestuur in de besluitvorming wil betrekken, de mededeling van de voorgenomen beslissing en de juridische grondslag ervan, bijstand of vertegenwoordiging door een raadsman, een redelijke termijn om het verweer voor te bereiden en inzage in het dossier.

In casu wordt ten aanzien van verzoekster een ernstige maatregel genomen die gebaseerd is op een gegeven dat haar als tekortkoming wordt aangerekend. Verzoekster maakt immers het voorwerp uit van een bevel om het grondgebied te verlaten met afwezigheid van termijn om het grondgebied te verlaten en wordt op die grond vastgehouden met het oog op verwijdering en het gevaar voor de openbare orde is een van de motieven.

Het bestreden bevel steunt evenwel op drie motieven die elk afzonderlijk het bevel kunnen schragen. De gemachtigde verwijst naar artikel 7, alinea 1, ten eerste, ten derde en ten achtste die respectievelijk steunen op het feit dat verzoekster in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten, zij wordt door haar gedrag geacht de openbare orde te kunnen schaden en zij oefent een beroepsbedrijvigheid als zelfstandige of in ondergeschikt verband uit, zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging. De beslissing om geen termijn voor vrijwillig vertrek toe te kennen steunt op artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet en eveneens op twee elementen die elk afzonderlijk het gebrek aan termijn kunnen schragen. Enerzijds een risico op onderduiken en anderzijds dat zij als een gevaar voor de openbare orde wordt beschouwd.

Zowel het bevel als de beslissing om geen termijn voor vrijwillig te vertrek toe te kennen steunen derhalve onder meer op de vaststellingen inzake openbare orde. Dienaangaande diende bijgevolg de hoorplicht als nationaal beginsel te worden gerespecteerd. Uit het voorafgaandelijk gehoor door de politie blijkt niet dat alle facetten van de hoorplicht als nationaal beginsel van behoorlijk bestuur werden gerespecteerd.

De Raad stelt dan ook *prima facie* vast dat de motieven gestoeld op artikel 7, alinea 1, 3° *“wanneer hij door zijn gedrag wordt geacht de openbare orde te kunnen schaden”* en op artikel 74/14, §3, 3° van de Vreemdelingenwet *“de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde”* niet op wettige wijze zijn tot stand gekomen, nu verzoekster dienaangaande niet op wettige wijze werd gehoord. Bovendien motiveert de bestreden beslissing verder *“betrokkene is op heterdaad betrap voor drugshandel (PV [...]). Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn (sic) gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.”* Er blijkt echter uit het administratief verslag manifest het tegenovergestelde: *“il est impossible de pouvoir déterminer l'implication de l'intéressée dans le dossier de stupéfiants.”* Bijgevolg vindt dit gegeven ook geen steun in het administratief dossier.

Echter kan deze onwettigheid niet leiden tot de schorsing van het bevel en van de beslissing geen vrijwillige vertrektermijn toe te kennen. Zoals eerder aangegeven, steunt het bevel om het grondgebied te verlaten ook op de vaststelling dat verzoekster in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten en op de vaststelling dat zij een beroepsbedrijvigheid uitoefent, zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging die het bestreden bevel eveneens kunnen schragen. Er blijkt dat verzoekster aangaande haar illegaal verblijf en zwartwerk, weliswaar summier, werd gehoord, maar vooral dat deze elementen in het verzoekschrift geenszins worden betwist. Ze voert geen enkel element aan dat als zij omtrent haar illegaal verblijf en zwartwerk in al zijn facetten was gehoord, dit tot een andere beslissing zou aanleiding kunnen geven hebben. Ook ter zitting bevestigt de raadsman dat verzoekster geen arbeidscontract heeft. Verzoekster heeft aan de politie verklaard dat zij stappen zou gezet hebben teneinde legaal te verblijven in het Rijk, maar dit doet geen afbreuk aan de vaststelling dat het onbetwist is dat zij niet over de vereiste documenten beschikt. Bovendien vindt deze verklaring van verzoekster geen steun in het administratief dossier. Ook ter zitting verklaart de raadsman dat verzoekster zich dringend wenst te regulariseren en dat zij in het verleden stappen heeft gezet om te huwen met een persoon met legaal verblijf, doch dat deze relatie is spaak gelopen. Dit bevestigt enkel het motief dat verzoekster thans niet over de vereiste documenten beschikt. Er is in het administratief dossier ook geen enkel spoor van deze vroegere poging tot regularisatie van haar verblijf.

Ook wat betreft de beslissing tot afwezigheid van een termijn voor vrijwillig vertrek, voert verzoekster niets aan tegen het dragend motief dat er een risico bestaat op onderduiken. De gemachtigde stoelt dit motief op het feit dat verzoekster zich niet heeft aangemeld bij de Belgische autoriteiten om haar aanwezigheid te melden en dat zij geen gekend of vast verblijfsadres heeft of weigert haar adres door te geven aan de autoriteiten. Deze motieven laat verzoekster onverlet. Bijgevolg moet opnieuw aangenomen worden dat indien verzoekster in alle nationaalrechtelijke facetten van de hoorplicht was gehoord, zij hieromtrent geen element had aangevoerd dat redelijkerwijs tot een andere vaststelling kon aanleiding geven.

Wat betreft het hoorrecht als algemeen unierechtelijk beginsel, kan verzoekster wederom in haar theoretische uiteenzetting gevolgd worden. De hoorplicht naar unierecht houdt eveneens het recht van eenieder in om te worden gehoord voordat een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., §'n 82 en 83). Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., § 87; HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, § 46, HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 36).

Volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie heeft de regel dat aan de adressaat van een bezwarend besluit de gelegenheid moet worden gegeven om zijn opmerkingen kenbaar te maken voordat dit besluit wordt genomen, tot doel de bevoegde autoriteit in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen. Die regel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in staat te stellen om een vergissing te corrigeren of individuele omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, § 49 en HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 37).

Het recht om te worden gehoord impliceert tevens dat de overheid met de nodige aandacht kennis neemt van de opmerkingen van de betrokkene door alle relevante gegevens van het geval zorgvuldig en onpartijdig te onderzoeken en het besluit toereikend te motiveren (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, § 50).

De verplichting tot eerbiediging van de rechten van verweer van de adressaten van besluiten die hun belangen aanmerkelijk raken, rust aldus in beginsel op de overheden van de lidstaten wanneer zij maatregelen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen (HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 40).

In casu wordt aan verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten zonder termijn voor vrijwillig vertrek opgelegd, in toepassing van de artikelen 7 en 74/14 van de Vreemdelingenwet. Het wordt door verweerder niet betwist dat deze bepaling een gedeeltelijke omzetting vormt van artikel 6 en artikel 7,4 van de richtlijn 2008/115/EU van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna verkort de

Terugkeerrichtlijn) (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.) (Parl.St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23). Door het nemen van het bestreden bevel, tevens een terugkeerbesluit, en de termijn voor vrijwillig vertrek tot 0 te reduceren, wordt derhalve uitvoering gegeven aan het Unierecht.

Het hoorrecht, als algemeen beginsel van Unierecht, is dus *in casu* ook van toepassing.

In dit verband dient ook te worden gewezen op het bepaalde in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, waarvan verzoekster eveneens de schending aanvoert in het eerste en tweede onderdeel, waarin uitdrukkelijk is voorzien dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals deze onder meer voortvloeien uit artikel 8 van het EVRM. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet vormt tenslotte de omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn en maakt een individueel onderzoek noodzakelijk.

Opdat de verplichting tot het voeren van een individueel onderzoek in het kader van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, als omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn, een nuttig effect kent, dient de betrokken vreemdeling in staat te worden gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure waarbij een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgeleverd, aangezien in de huidige stand van de procedure niet kan worden uitgesloten dat een dergelijk besluit de belangen van een vreemdeling aanmerkelijk ongunstig kan beïnvloeden. Het arrest Boudjlida legt dienaangaande de verantwoordelijkheid bij de lidstaten door te stellen dat wanneer de bevoegde nationale autoriteit voornemens is een terugkeerbesluit uit te vaardigen, zij dus gehouden is aan de door artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn (zoals omgezet in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet) opgelegde verplichtingen te voldoen en zij de betrokkene daarover moet horen, in die zin dat de derdelander naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar moet kunnen maken over de onrechtmatigheid van zijn verblijf, over de redenen die overeenkomstig het nationale recht kunnen rechtvaardigen dat die autoriteit afziet van de vaststelling van een terugkeerbesluit en over de modaliteiten van het vertrek, zoals de termijn voor vertrek en de vrijwillige of gedwongen aard van het vertrek. De betrokkene moet zich tijdens het gehoor coöperatief opstellen. Verder verduidelijkt het arrest Boudjlida eveneens dat het hoorrecht als unierechtelijk beginsel niet inhoudt dat de nationale autoriteit voorafgaandelijk aan dit gehoor de betrokkene in kennis moet stellen van haar voornemen een dergelijk besluit vast te stellen, noch om hem mee te delen op welke gegevens zij dat besluit wil baseren, noch om hem bedenktijd te geven alvorens hem te horen. (HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, §'n 49, 50 en 55)

De Raad wijst er niettemin op dat luidens vaste rechtspraak van het Hof een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het hoorrecht, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., § 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, § 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, § 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, § 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, § 80). In deze kan verweerder worden gevolgd.

Er moet dus blijken dat verzoekster *in casu* specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het al dan niet afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten zonder termijn voor vrijwillig vertrek hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., § 40).

Verzoekster geeft in het verzoekschrift een hele opsomming van wat zij allemaal zou ingeroepen hebben, indien zij op dienstige wijze gehoord zou zijn geweest. De Raad volgt verzoekster echter niet waar zij stelt dat het niet kan uitgesloten worden dat de elementen *in casu* van dien aard zijn dat het een invloed had kunnen hebben op het bestreden bevel of op het gebrek aan termijn voor vrijwillig vertrek. De elementen hebben immers geen betrekking op het feit dat verzoekster geen houder is van de vereiste documenten of dat zij een beroepsbedrijvigheid uitoefende zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging wat betreft het bevel. Ze haalt evenmin een element aan dat eventueel afbreuk had kunnen doen aan de vaststelling van het risico op onderduiken.

Ook wat betreft het bepaalde in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, met name dat rekening moet gehouden worden bij de afgifte van het bevel met het gezinsleven, het hoger belang van het kind en de

gezondheidstoestand, haalt verzoekster niets mogelijks overtuigends aan. Verzoekster stelt wel dat zij haar dossier zou aangevuld hebben met elementen aangaande haar familieleven, haar parcours en haar sociale banden en verwijst hierbij ook naar “nuttige” documenten die ze voorgelegd zou hebben zoals gevoegd bij haar verzoekschrift. De Raad stelt evenwel vast dat het gaat om twee kopieën van identiteitskaarten van Belgen die enkel kort verklaren verzoekster te kennen of bevriend te zijn met haar sedert 2014, een kopie van een aankoopbewijs van een abonnement bij de MIVB van 2016 en drie attesten van arbeidsongeschiktheid wegens ziekte van 3 februari 2014, 5 mei 2014 en 5 januari 2015.

Deze documenten hebben geen relevantie voor een gezinsleven, het hoger belang van een kind of de actuele gezondheidstoestand. Hieruit kan *prima facie* enkel worden afgeleid dat verzoekster in het Rijk een privéleven heeft gehad sedert 2014, doch geenszins dat dit privéleven enigszins zou kunnen wijzen op werkelijk duurzame banden met België die haar banden met het herkomstland zouden kunnen overstijgen dermate dat dit de gemachtigde redelijkerwijs had kunnen bewegen tot het afzien van het opleggen van een bevel of het afzien van de afwezigheid van de vrijwillige vertrektermijn. Verzoekster haalt wel aan dat zij erop zou gewezen hebben dat zij geenszins betrokken is in drugshandel in tegenstelling tot het motief dienaangaande in de bestreden beslissing. Dit is inderdaad een belangrijk element, het blijkt uit het administratief verslag van de politie dat ook de politie zelf stelt dat het onmogelijk is vast te stellen dat verzoekster betrokken is bij drugs. De Raad heeft *supra* echter reeds gesteld dat de onwettigheid van dit motief *prima facie* niet kan leiden tot de schorsing van het bestreden bevel zonder vrijwillige vertrektermijn omdat beide componenten, zowel het bevel als het gebrek aan vrijwillige vertrektermijn ook op andere dragende motieven steunen waartegen verzoekster niets heeft ingebracht.

Louter ten overvloede blijkt eveneens dat verzoekster, weliswaar laattijdig, werd gehoord door de gemachtigde op 29 december 2017 nu zij een vragenlijst kreeg in een taal waarvan wordt verondersteld dat zij die begrijpt. Hierop staat genoteerd “weigert in te vullen”. Ook al is dit gehoor laattijdig en dus niet dienstig, toch blijkt hieruit *prima facie* niet dat verzoekster effectief de gehele lijst van elementen zou aangehaald hebben zoals weergegeven in het verzoekschrift. Van enige coöperatieve opstelling, zoals vereist volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie, is *prima facie* geen sprake.

Prima facie blijkt dat een eventuele onwettigheid wat betreft het recht op een eerlijke administratieve procedure, de rechten van verdediging, het principe *audi alteram partem* of het hoorrecht niet tot de schorsing van de bestreden beslissing kan leiden. Een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet blijkt *prima facie* niet.

In haar tweede onderdeel van het enig middel voert verzoekster de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de formele motiveringsplicht en van de artikelen 74/13 en 74/14 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster geeft terecht aan dat het niet toekennen van een termijn voor vrijwillig vertrek op een correct motief moet steunen aangezien het een dragende component is van het bestreden bevel. Verzoekster is van oordeel dat dit thans niet het geval is omdat met vele elementen geen rekening is gehouden.

De Raad kan evenwel voor de bespreking van dit onderdeel verwijzen naar hetgeen bij het eerste onderdeel is uiteengezet. Verzoekster heeft wat betreft artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet geen element aangetoond aangaande haar familieleven of het hoger belang van het kind en geen actueel element voorgelegd over haar gezondheidstoestand. Wat betreft de termijn voor vrijwillig vertrek haalt verzoekster geen enkel element aan waaruit zou kunnen blijken dat zij enigszins nood had aan een vrijwillige vertrektermijn van dertig dagen, noch dat het motief van het risico op onderduiken onwettig zou zijn. De gemachtigde zou geen rekening gehouden hebben met de concrete pertinente elementen eigen aan de zaak, maar de Raad heeft *supra* reeds vastgesteld dat *prima facie* geen element wordt aangehaald dat had afbreuk kunnen doen aan de resterende dragende motieven. Verzoekster blijft zelf in gebreke op concrete wijze de motieven van illegaal verblijf, zwartwerk en het risico op onderduiken aan te vechten.

Ook het tweede onderdeel kan *prima facie* geen aanleiding geven tot de schorsing van de bestreden beslissing.

In haar derde onderdeel van het enig middel voert verzoekster de schending aan van het proportionaliteitsbeginsel, het recht op privéleven en de motiveringsplicht. Verzoekster ontwikkelt dit onderdeel in het licht van artikel 8 van het EVRM en stelt dat niet op afdoende wijze is gemotiveerd aangaande haar privéleven. Er is geen belangenafweging gedaan, dit blijkt evenmin uit de motieven van

de beslissing. Het bevel om het grondgebied te verlaten zonder vrijwillige vertrektermijn zou onevenredig zijn aan haar banden met België.

De Raad kan zich vinden in de theoretische omschrijving van het begrip privéleven, zoals uiteengezet in het verzoekschrift. Echter artikel 8 van het EVRM houdt op zichzelf geen motiveringsplicht in (RvS 28 november 2017, nr. 239.974 cassatie).

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna verkort EHRM) stelt wel dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Dit geldt zowel voor situaties van een weigering van voortgezet verblijf (EHRM 11 juli 2000, nr. 29192/95, *Ciliz v. Nederland*, par. 66) als voor situaties van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, nr. 52701/09, *Mungenzi v. Frankrijk*, par. 46; EHRM 10 juli 2014, nr. 2260/10, *Tanda-Muzinga v. Frankrijk*, par. 68).

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, *Conka v. België*, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210 029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds.

Het waarborgen van een recht op respect voor het privéleven, veronderstelt het bestaan van een privéleven dat beschermingswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven is immers niet absoluut. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland (GK)*, § 115; EHRM 24 juni 2014, *Ukaj/Zwitserland*, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39; EHRM 10 juli 2014, *Mugenzi/Frankrijk*, § 43). De Verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, *Kurić en a./Slovenië (GK)*, § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 100). De Staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

De Raad kijkt dus in eerste instantie na of verzoekster een privéleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privéleven door het nemen van de bestreden beslissing. Er moet minstens een begin van bewijs voorliggen.

Zoals *supra* reeds gesteld kan niet aangenomen worden dat de door verzoekster voorgelegde elementen een beschermingswaardig privéleven inhouden in de zin van artikel 8 van het EVRM. Er blijkt enkel dat verzoekster zich sedert 2014 (illegaal) in het Rijk bevindt, twee kennissen heeft en drie maal arbeidsongeschikt is geweest in het verleden. Deze elementen waren geenszins gekend aan de gemachtigde, zodat hij hieromtrent geen belangenafweging moest maken, noch moest motiveren. Geenszins blijkt dat verzoekster ooit een stap heeft gezet om haar verblijf gedurende al die jaren te regulariseren. De Raad kan geenszins aannemen dat er elementen voorliggen die wijzen op dermate sterke sociale banden met België dat de gemachtigde *in casu* had moeten afzien van de toepassing van de Vreemdelingenwet ten voordele van de hogere rechtsnorm die artikel 8 van het EVRM is.

Een schending van het proportionaliteitsbeginsel, van het recht op een privéleven of van de motiveringsplicht blijkt *prima facie* niet.

Het derde onderdeel is *prima facie* niet ernstig.

Het vierde onderdeel van het enig middel heeft betrekking tot het inreisverbod. Thans wordt de ernst van de middelen gericht tegen het inreisverbod niet onderzocht omdat de dringendheid van de vordering niet is aangetoond.

Verzoekster heeft geen ernstig middel aangebracht tegen het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten zonder vrijwillige vertrektermijn dat tot de schorsing kan aanleiding geven. De vaststelling dat er niet voldaan is aan één van de in artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wat betreft het bevel om het grondgebied te verlaten af te wijzen.

Uit wat voorafgaat volgt dat voor geen van beide bestreden beslissingen voldaan is aan de drie cumulatieve voorwaarden om over te gaan tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid, waardoor de vordering moet worden verworpen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht januari tweeduizend achttien door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. F. BROUCKE,

Toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

F. BROUCKE

A. MAES